

GERAŤENSKÁ
CESTA

číslo 3 ročník 1 1990

TŘI VELKOMĚSTSKÉ MEDITACE

Fr. Štěpán Kolář, OFM Conv.

Pane, slyším Tvůj hlas v hukotu velkoměsta
ve vlnacích, které duní po viaduktech mých dní
v šepotu zdi a v popelnici, kterou vybírá žebrač
hledá Tebe a raduje se z každého Tvého daru
víko padá, ale popelnice se nezavírá navždy
ještě zítra je možno ji otevřít když budeš kolem procházet
a pozítří a příští týden, měsíc i rok
neboť Tvá milost je nekonečná
a bez konce počet Tvých dní
jsou popelnice, které doutnají a popelnice, které hoří
možná, že u jedné z nich se nad ránem ohříval Šimon Petr
já ale neslyším kohouta
jen vrabce a jejich ranní chvály těsně před rozbřeskem
a pak příjezd vozu a známý hukot
teď už jsou zase prázdné
ale budou naplněny tento den za jehož příchod Ti, Pane, děkují

Když jsem vystupoval po schodech žižkovského domu
viděl jsem krysu vystupovat přede znou
i bála se vrátit zpět do sklepa odkud vyběhla
když jsme se míjeli přikrčila se ke zdi
a byla k nerozeznání od šedivé chodby
všemi pronásledována, všemi zavržena
ale Ty, Pane, jsi ji přece stvořil
a dal jí k životu vše co potřebuje
barvu zdi a moudrost rozeknat jed od jídla
šplhat a plavat i bránit se když je to zapotřebí
i postit se dlouhé dny a noci
statečná sestro kryso, nejsem tvůj nepřítel
jsem jen tvůj šedivý bratr
a oba dýcháme čistý vzduch chudoby
znám jako ty jistotu temného sklepa
ale většinou je radost nejistoty
stoupat po schodech ke světlu
které tušíme na konci cesty

Pavouk, který má domov za mou poličkou s knihami
vylézá vždy dvě hodiny po půlnoci
a sedí pak nehnutě na stropě
podobá se hvězdě Sv. Petra s Alkantary
jeho hlava mi připomíná hlavu bratra kominíka
s kapucínské kryty v Brně
velmi jsme si na sebe svykli
jednou si udělal se mně šebřík (či komin?)
spustil se mi na hlavu
právě když jsem belhal od psacího stroje do postele
ten dotek byl tak lehký
jako šum křídel Tvého anděla, Pane,
než jsem mu stačil poděkovat
smísel jako bleek v dormitoriu pod mou postelí
přál jsem milámu bratru dobrou noc

- x - x - x -

*Chodte, to Vám povídám,
často do kostela,
zvláště ale v neděli
ať chodíte,
modlete se vroucně,
to jest to jediné,
co Vám i nám
dává útěchu.*

*Antonín Dvořák,
z dopisu svým dětem.*

EUFRA dovolená 1990

Jak jsme se zmínili již v 8.2 Serafínské cesty, pořádá sdružení EUFRA také společné dovolené pro františkány z různých evropských zemí, aby se touto formou přispělo k lepšímu vzájemnému poznávání sekulárních františkánů z jednotlivých národů, žijících v Evropě. V posledních letech svou organizátoři vždy i několik zástupců z komunistických zemí a vzhledem k nedostatku a ceně devizových prostředků hradí pobyt těchto pozvaných lidí františkánské společnosti z bohatých států, letos zejména z Francie a SRN. Protože nám přišly pozvánky pozdě, nebylo možné dělat širší výběr a zúčastnili se proto 2 zástupci z Prahy, 2 z Plzně a 1 z Liberce.

Souběžně byla organizována obdobná akce i mládeží SPŘ, kam jsme dostali pozvánky také pro pět účastníků. Protože v tomto případě čas byl, seznámili jsme s touto nabídkou celé naše společenství na setkání v Brně. Je škoda, že naši mladí nevyužili plně této možnosti a zúčastnily se pouze dvě děvčata z Čech a jedna ze Slovenska.

Vlastní dovolená byla do určité míry tématickým setkáním, kde jsme ve třech jazykových skupinách diskutovali o tom, k jaké spravedlnosti se chceme dopracovat v rámci sjednocené Evropy. Závěry z těchto diskusí zpracovávají v současné době hlavní organizátoři - francouzské národní společenství SPŘ - a máme příslibeno, že je dostaneme tak, abychom vás s nimi mohli seznámit v prosinci nebo lednu.

Na závěr dovolené se sešli přítomní mezinárodní zástupci SPŘ z jednotlivých zemí k projednání EUFRA dovolené v roce 1991. Tato dovolená se uskuteční v Zakopaném v Polsku ve dnech 20.7. - 5.8.1991. Každému státu byl přidělen určitý počet míst vzhledem k omezené kapacitě ubytovacího zařízení Kalvárie v Zakopaném, kde je celkem pouze 120 míst. Pro ČSFR bylo přiděleno 10 míst, cena ekvivalent 10,- DM, tj. v současné době 50 tis. Plz na den. Protože polské zloté můžeme koupit za naše peníze bez větších problémů, nebudeme žádat, aby za nás hradily nobyť komunity ze Západní Evropy, ale jistě budeme schopni mezi sebou v rámci celé ČSFR vybrat 10 lidí, kteří si tuto dovolenou budou moci zaplatit a při tom budou ovládat alespoň jeden světový jazyk (angličtina, francouzština, němčina). V případě, že vybraní zástupci budou mít finanční problémy, věříme, že jako národní komunita budeme schopni jim přispět na úhradu nákladů. Prvotní hledisko, které bylo zdůrazněno i mezinárodním organizačním

výborem je, aby nás stát reprezentovali dobří františkáni. To už bude úkolem jednotlivých komunit a národní rady, aby zajistily příslušný výběr našich zástupců.

V rámci dovolené probíhají mimo jiné i mše sv. v jazycích jednotlivých súčastněných národů, jak se dočtete dále. Všechny státy byly proto požádány, aby do konce roku odeslaly mezinárodnímu výboru liturgické písně, pokud možno na mezinárodně známé melodie. V této souvislosti vás prosíme o návrhy takových písní pro mše sv., chvály a kompletář.

Další závěry budou projednány v prozatímní národní radě a o konkrétních rozhodnutích vás budeme ihned informovat.

A nyní několik perliček z vlastního průběhu dovolené, jak se jevil účastníkům ČSFR.

1/ Šťastná cesta plná útrap

Prvního srpna přesně v 6,45 se jako zázrakem odpíchl do kulata naložený Žigulík s pěti pasažéry od garáže a každý hrbol na československé silnici vyvolával hrozivé zvuky v jeho útrokách. Stříbrská dlažba byla poslední velkou zkouškou. Než jsme přejeli pár desítek metrů dlažebních kostek, mysleli jsme, že vozítku začnou padat vnitřnosti. Na hranice to však není daleko a silnice na Západě jsou balzámem pro řidiče i auto. Přechod v Rozvadově byl hřavou záležitostí a po dálnicích jsme ve 13,00 hod. dorazili do Frankfurtu n.Moh., kde jsme navštívili tamní katedrálu a zírali na supervelkoměsto světového stříhu. Byla to příjemná odpočinková zastávka před tím, co nás čekalo. Rtuť na teploměru šplhala hodně nad 30°C a ani vzduch proudící autem nepomáhal. Ti vpředu vzpomínali na slova žalmu "Horký vítr jím dám v úděl ...", ti vzadu zase " Jako tři v peci ohnivé". Protože však byla vigilie obzvlášť milého svátku, táhlo nás to do Saarbrückemu, kde jsme měli vyjednaný nocleh, abychom stihli máj svatou. Po několika drobných blouděních (cca 100 km) nám bylo jasné, že vigilie nebude. Ještě jsme několikrát cvičně objeli Saarbrücken a po čtvrtém ptaní jsme kolem 20.hodiny dorazili k budově, na které byla socha sv.Františka. Obcházelí jsme ji ze tří přístupných stran a brali za všechny nám dostupné kliky, ale nikde nebylo otevřeno. I vydal se bratr Jiří telefonovat do kláštera. Fortnýř se nejprve vyptal, kde jsme a pak nám doporučil obejít budovu ještě z té poslední strany. Představili jsme se a očekávali františkánské přijetí. Otec vřelý byl, ale zároveň nám sdělil, že budeme platit 30 DM za osobu. Sprcha nás zachránila

před zhroutením a pivo dodalo kuráže na další cestu, ovšem ještě před tím jsme se šli za 30 DM vyspat. Ráno byla máe sv. v překrásné kapli v areálu kláštera, kde se nám povedla menší ostuda (při Zdravas Královno latinsky jsme se nikde nechytli). I tak nám však bylo uděleno zvláštní požehnání Panny Marie Královny andělů a v 9,00 hod. jsme opustili klášter OFM v Saarbrückemu, když nám ještě bratři z OFM dali slevu, takže jsme platili jen 20,- DM za osobu a to i se snídaní.

Cesta do Francie začala slibně, hranice jsme sotva postřehli a silnice byly docela prázdné - vypadalo to nadějně. Ovšem jak se stupňovalo horko, rostly i potíže. Mnohdy se dalo jet pouze 40 km rychlostí, vymotat se městem byl zážitek, hýřivé svalstvo vypovídalo poslušnost. Za volantem se střídali bratři Pavel a Honzík, který občas jezdil, jako by si chtěl opatřit materiál pro svoji pitevnu. Krize se střídala, přecházela z jednoho na druhého. Kolem 20.hodiny jsme měli poslední zastávku a doufali, že máme před sebou pouze hodinu cesty. Do cíle - St. Jacut de la Mer - jsme dorazili v 22,40 hod. Bylo to s vypětím všech našich sil, ale sláva Bohu dojeli jsme šťastně. Zde nás očekával nejkrásnější okamžik dne, když bratři a sestry z organizačního výboru EUPRA pro nás během 10 minut vykouzili teplou večeři i s nezbytnou lahví vína.

2/ EUPRA vacances 1990 - St. Jacut de la Mer

Po dvoudenních útrapách jsme se ocitli v milém prostředí bývalého opatství, do jehož areálu patří i pláž na mořském pobřeží. Prostředí nám připomělo příhodu ze života sv. Františka, když ho chudého, hladového pozval někdo na hostinu. Hlad v Československu zaplať Pán Bůh nemáme, ale co je chudoba, jsme předváděli západním bratrům a sestrám neustále. Pohled do naší peněženky, na naše oblečení nebo auto je musel ujistit o tom, že chudobě nás sv. František ani tak moc učit nemuel. My se zase museli neustále smířovat s tím, že tam žijeme na dluh a to dvakrát: jednou Pánu Bohu a jednou sekulárům převážně z Německa a Francie, kteří nám tuto cestu umožnili.

Na evropské shromáždění sekulárních františkánů EUPRA 1990 přijeli do Francie františkáni z 13 národů, ačkoliv jen z 12 zemí Evropy: Francouzi, Němci ze SRN a NDR, Rakušané, Poláci, Švýcaři, Belgičané, Angličané, Italové, Jugoslávci, Vietnamci žijící ve Francii a SRN, jeden bratr z Monaka a my. Toto každoroční shromáždění se uskutečňuje již 12 let a vzniklo z podnětu

západoněmeckých kapucínů a sekulárů. ČSFR zde byla zastoupena poprvé a skupinka Českoslováků byla velice vřele přijata.

V programu, který nám organizátoři připravili, byly každé ráno chvály, mše sv., přednášky a diskuse na téma "K jaké spravedlnosti". Překrásná byla mše sv. ve městě Guincamp, kde jsme se sešli s františkánskou mládeží Evropy, která putovala Francií a diskutovala na stejné téma jako my. Sešli jsme se s nimi pak ještě jednou v městě Tréguiller, kde byl kulturní program připravený jak mládeží, tak i některými z nás starších. Atmosféra celé dovolené se nedá slovy popsat. Měli jsme pocit, že to s lidstvem asi nebude tak špatné, že se určitě najdou cesty k domluvě mezi národy. Je krásné, když se lidé po několika hodinách soužití cítí opravdu jako bratři a je jim společně dobře. Ovšem, když se člověk vrátí do všední reality a vidí lidskou ubohost, musí ho zákonitě přepadnout pochybnosti. Z toho však vyplývá jedna z myšlenek našeho společného setkání. Přenášet atmosféru pohody a lásky do morální a duchovní bída dnešního světa.

Krásným zážitkem byly i jednotlivé denní liturgické obředy (ranní chvály, mše sv. a kompletář), které byly každý den organizovány některou zúčastněnou zemí. Zvláště zajímavý byl den, připravený bratry a sestrami z Vietnamu. Při mši sv. bylo zvykem, že všichni přítomní zpívali bezeslovně opakující se nápěv Pater noster, qui es in coelis a příslušníci dané země se společně nahlas modlili modlitbu Páně. Ve vietnamštině působila na nás tato modlitba zpočátku tak šokujícím dojmem, že někteří účastníci se museli na chvíli odmlčet, než mohli pokračovat ve zpěvu. Po několika úvodních, pro nás velice cizokrajně znějících slovech, se totiž ozvalo třikrát za sebou rychlé nam, nam, nam. Zajímavý byl i hudební doprovod k přijímání, hraný z magnetofonové pásky, kde skutečně hlas zpívala vietnamská zpěvačka mariánskou píseň na melodii El condor pasa.

Vietnamští sekuláři se vůbec stali velice populárními v průběhu této dovolené. Přivezli sebou celé vybavení, takže uspořádali dva večery, kde nám promítli na videu jednak záznam z kanonizace 117 vietnamských světců, která proběhla v r. 1988 v Římě a jednak čerstvé záběry z právě probíhající společné dovolené.

Program celé dovolené byl velice pestrý a bohatý, podnikali jsme pěší výlety na blízká ostrovy (při odlivu) nebo

Jeme se koupali (při přílivu). Dále jsme podnikali výlety autokarem do blízkých turistických center a výlet lodí z rybářského přístavu v St. Malo. Ve dnech, kdy nebyl organizovaný program, se scházely zájmové skupiny buď k nacvičování liturgických písní nebo k tanečním kracím pod vedením francouzské sestry - profesionální tanečnice. Výtvarný kroužek vykouzlii jednak ozdobné svíčky s vlajkami jednotlivých zúčastněných států, které byly používány při liturgických obřadech a jednak pro každého účastníka bohatě dekorovaná svíčka. Tyto svíčky si každý z nás rozsvítí na Štědrý večer na připomínku jednotného společenství SFRŽ v celé Evropě.

3/ Zpáteční cesta

Zatímco náš příjezd byl zahalen noční tmou, odjížděli jsme po ranní mši sv. za plného slunce a tedy také plné pozornosti všech přítomných, kteří smutně hleděli na náš skutečně františkánský vzhled v již zmíněném Žigulíku a teskně jej vyrovnávali se svými Audi, Volvo a pod. demokratickým hlasováním všech pasažérů v autě bylo rozhodnuto, že nemůžeme projet nevšimavě pár kilometrů od Lisieux, takže jsme tam zastavili, prohlédli si kostel a památky na sv. Terezii, na trávníku uprostřed přilehlého náměstí se nacobědvali z konzerv čs.výroby, kterých sebou Jitka vezla dostatečnou zásobu a jelí jsme dál vyprahlou Francií do Remeše. Tam nás již očekávali sestry klarisky a připravenými noclehy a večeří. Díky bratřím z OPM z Paříže bylo toto vše, včetně snídane, pro nás zcela zdarma. Měli jsme možnost chvíli ztrávit o samotě v přesné kopii Porciunkuly, kterou tam sestry mají. Druhý den po návštěvě Remešské katedrály jsme cestou domů přehlédlí nejen hranici mezi Francií a Německem, ale pochopitelně i nájezd na správnou dálnici, takže po dvojnásobném absolvování vyhlídkového okruhu Saarbrückenským jsme konečně vyrazili (to je míněno doslova) na německé dálnice. Je nutno přiznat, že majitel auta se dost divil, jakých výkonů je jeho Žigulík pod velením Honzika schopen. Obyčejné vozy jako Opely, Fordy a pod. zůstávaly daleko vzadu. Jen tu a tam nějaký Porsche nebo BMW nás předjely, ale ostatní neměly šanci. Na našich hranicích jsme se ještě jednou trochu zasmáli, když po zjištění, že si nic nepřivážíme, se nás zaměstnankyně celnice zeptala: " A prosím vás, co jste tedy v tom Německu dělali ? ".

A pak nás již poskakování auta po povrchu mezinárodní silnice nenechalo na pochybách, že jsme opět doma.

Zůstávají v nás vzpomínky na sestry a bratry, kteří nemají sdaleka tak jasno v některých filozofických a teologických otázkách, nedodržíjí různé formy, někteří se ani nepomodlí před jídlem, ale jsou vždy připraveni pomoci radou, laskavým slovem, službou nebo i hmotně. Budeme muset hodně hledat a přemýšlet, čím a jak konkrétně projevíme hloubku naší víry v evropském společenství my.

Účastníci EUFRA dovolená 1990
z ČSFR

- x - x - x -

Modlitba OSN :

Pane,

naše Země je jen malá hvězdička ve velkém vesmíru. Je na nás, abychem z ní udělali planetu, která nebude ničena válkou, trápena hladem a strachem, trhána v nesmyslném rozdělení podle ras, barvy, evštového názoru. Dej nám odvahu a prozíravost,

abychem už dnes začali pracovat na tom, aby naše děti a děti jejich jednou mohli s hrdostí nést jméno člověk.

(Kancionál 1988)

Dopis čtyř generálních ministrů františkánské rodiny u příležitosti 700. výročí buly Mikuláše IV.

Řím, 18.8.1989

/ pokračování /

POVOLÁNÍ A POSLÁNÍ FRANTIŠKÁNSKÝCH LAIKŮ V CÍRKVI A VE SVĚTĚ

IV. KAŽDÝ V SOULADU S OBDRŽENOU MILOSTÍ.

37. Boží volání ke svatosti a poslání se týká všech, ale je vždy osobním a individuálním voláním: " Jako osoba s opravdu jedinečným životním příběhem je každý skutečně volán svým jménem, aby přispěl svým vlastním způsobem k příchodu Božího království. Žádný talent, ať jakkoliv malý, nesmí být ukryt nebo nevyužit" /srv.Mt 25,24-27/. Tajemství společenství církve předem předpokládá a současně sjednocuje neomezený počet způsobů, jimiž každá jednotlivá osoba vstupuje do vztahu s nekonečným bohatstvím tajemství Ježíše Krista.

Z toho důvodu Christifideles laici / dále jen CL / se ztotožňuje s napomenutím sv. Petra: " Když se vám dostalo Božích darů, navzájem si jimi pomáhejte jakožto dobří správce všech těch rozličných Božích darů " / 1 Petr 4,10 /. Toto Boží slovo nás vede zpět k naší osobní nestálosti, k situaci v našem vlastním okolí. Každý je volán ve své "hodině" /srv.Mt 20,12/. To nás otevírá pro rozjímání o historii spásy, kterou Pán neustále přináší přesně našimi prostředky v rámci událostí, do nichž nás přivádí v našem každodenním životě. Taková perspektiva nás uvádí do srdce křesťanské sekularity a pomáhá nám rozlišovat konkrétní formy Boží milosti vůči věřícím laikům.

38. To nás především zve, abychom identifikovali a poznávali projevy Boží milosti vůči SFR dnes. Zdá se, že z určitého hlediska probíhá tu a tam negativní vývoj, ale to se může ukázat jako ukvapený, povrchní a obecný pohled. Nezapomínejme, že SFR má vnitřní hodnotu pro vytváření svatosti, která dává význam naší příslušnosti k církvi a která obohacuje společnost všude, kde žijí laičtí františkánští bratři a sestry.

SFR se nepochybně musí vydávat se stále větší rozhodností na cestu, otevřenou II. vatikánským koncilem, ale duchovní bohatství jeho charismatu a jeho historie až do dnešní doby usnadňuje jeho závazek. Nezapomínejme na to, kolik kněží a věřících laiků se stalo svatými tím, že rozvíjeli františkánskou spiritualitu: Chévrier, Contardo Ferrini, Ferreri, Spinola - abychom jmenovali

alespoň některé z nedávno beatifikovaných. Někteří nedávno kenonizovaní řeholníci rovněž sledovali tuto cestu ve svém časném životě. Albert Chmielowski, Riccardo Pampuri a další.

Uvědomíme-li si toto bohatství, může nás to mnohem snáze otevřít pro tu budoucnost, kterou pro nás Bůh připravil. S vděčností vůči Bohu nechme tedy na sebe působit život těchto svědků, kteří byli autentickými znameními a velkými dary milosti, čtěme jejich poselství a pokorně naslouchejme, na co nás Bůh upozorňuje hlasem Synodu ve světle IV. kapituly Christifideles Laici /CL/.

1. Mladší lidé a starší lidé.

a/ Mladší lidé.

39. Mnoho společenství SFR má to štěstí, že mají mezi sebou mladší lidi. Františkánská mládež je cenná realita, která existuje souběžně se SFR a rozvíjí se pod jeho vlivem se svou vlastní organizací a pedagogickými formami.

Aby plně zhodnotil milost, kterou má mládež stále ještě přítomná v našem středu, zdůrazňuje Synod v tézi č. 52, že : " Mladí nesmí být posuzováno zjednodušeně jako předmět pastorační činnosti církve", ale spíše jako " aktivní v zájmu církve, vůdčí charaktery v evangelizaci a účastníci obnovy společnosti". Právě proto, že jsou aktivními subjekty, vědí mladí františkáni zda a jak jsou schopni volby vymezující jejich identitu, s velkorysostí a neohrožeností vůči sekularizovanému prostředí, v němž často žijí.

V důsledku toho je možné a nutné vyhlásit právo Boha na jejich životy, otevřeně jim přednést dobrou zprávu o Božím království a o Blahoslavenstvích a pozvat je, aby následovali život v duchu evangelia podle vzoru sv. Františka. Občas skrývají duchovní vůdci před mladými lidmi zákeřné pasivní schvalování povrchního života ve světě. Jestliže duchovní vůdci selhávají v oslovení mladých lidí, aby si vybrali křesťanský způsob života: manželství, řeholní život, povolání diecézního kněze, sekulární františkánský řád nebo některý františkánský sekulární institut, vytváří to vážné porušení odpovědnosti a ukazuje na nedostatek důvěry ve schopnost mladých lidí být aktivními tvůrci vlastního života.

Jestliže mladí lidé udělají chybu ve své volbě, trápí se v nemohoucnosti a promarní okamžik milosti, která jim byla dána k naplnění jejich křesťanské osobnosti.

Naši mladí lidé, formovaní osobní nebo skupinovou zkušeností

k tomu, aby jejich životní volba byla v souladu s evangeliem, se naopak mohou stát aktivními v reevangelizaci, kterou církev tolik potřebuje a šlechetnými ve službě chudým. Z tohoto důvodu je potřeba dát jim dostatečné možnosti a vhodné příležitosti, aby se cvičili v tomto přirozeném právu každého pokřtěného člověka.

A tak tím, že dávají sami sebe, najdou na oplátku život v celé jeho plnosti.

b/ Starší lidé.

40. Vedle mladší lidí je v SFŘ mnoho starších lidí. Paragraf č. 48 CL stanoví, že starší lidé jsou darem. Právě tak jsou darem pro SFŘ. V současné době však starší lidé pravděpodobně dávají SFŘ více než sami dostávají v duchovní podpoře a v radostném plynutí jejich životního údobí. Západní kulturní mentalita úspěšnosti infiltrovala pravděpodobně i naše společenství, takže místo, abychom starší lidi vítali, odsouváme je stranou a díváme se na ně jako na neužitečnou část společnosti. A přece želmista vykřikuje Boží moc i ve starších lidech. " Ještě ve stáří poneseou plody, zůstanou šťavnatí a svěží, aby hlásali, jak spravedlivý je Hospodin" / Ž 15-16/. Zdá se, že je bráno jako fakt, že starší lidé nejsou schopni obnovy. Ale de facto mají také právo, aby byli uvedeni na nové cesty, na které se nyní církev vydává, udržovaná Duchem svatým v trvalém mládí. Zkušenost potvrzuje, že mnoho starších lidí - řádně informovaných prostředky vzrůstající aktivity uvnitř společenství - velebí Boha, že mohou vidět dlouho očekávanou hřtinu, po níž toužili.

Důvodem, proč je dnes SFŘ obohacován tolika staršími lidmi, pravděpodobně je, že může sloužit jako prorocké znamení pro ty, kteří jsou slepí k ceně starých mužů a žen a zároveň může ukazovat jak pokročilý věk je v Božím plánu vyjádřením pozhennání pro život každého člověka.

2. Ženy a muži.

41. SFŘ se sám uvádí do role praxe křesťanského života sdíleného ženami a muži bez diskriminace. SFŘ je obdarován mnoha podivuhodnými ženami, které podobně jako Marie, první křesťanská laická žena, přivítaly Boží slovo ve svých srdcích a učinily z něj základnu svého života. Mnohá společenství byla a jsou

založena, udržována a rozvíjena díky těmto moudrým a šlech-
chetným křesťanským ženám, které krácejí ve stopách sv. Františka
a sv. Kláry, zaplavené posvátnou úctou ke kráse, moci a lásce
Boha Otce, Syna a Ducha sv. a které objevují, že ony jsou církev.
Byly a stále jsou neporovnatelným darem, který vytváří poten-
ciální prostor pro nepřetržitou tvořivou aktivitu Ducha svatého
a následně zajišťuje znovuoživení SFR. Ženy jsou skutečným
darem pro SFR, který je z větší části rozptýlen ve skrytosti,
tichosti a někdy i ponižení. Možná, že to je důvodem, proč
tento dar dosud nebyl ve františkánských a církevních kruzích
dostatečně uznán.

Je tedy důležité a dokonce naléhavé věnovat řádnou pozornost
dřívějším papežským prohlášením o ženě v tom smyslu, abychom
v nás samých a v SFR vytvořili novou mentalitu pozornosti
k "hodině ženy", jak uvnitř církve, tak v současné společnosti.

Jestliže je tato společnost cynická, hrubá a povrchní, pak
to z velké části může být důsledkem nepřítomnosti žen, zformova-
ných evangeliem.

- x - x - x - x -

K významu řeholí v životě naší současné společnosti.

/ Rozhovor s pražským světícím biskupem J.E.Fr.Lobkowiczem /.

Na svátek sv. Jakuba byli uvedeni při poutní mši sv. minorité
do svého mateřského kláštera v Praze, kláštera, kde sídlili první
františkáni v Československu. Mši sv. celebroidal pražský světící
biskup J.E.Fr.Lobkowicz. V homilii hovořil pan biskup nejen
o významu návratu minoritů do jejich kláštera, ale o významu
návratu řádů do svých klášterů vůbec. Požádali jsme proto
J.E. pana biskupa Lobkowicze, aby nám k tomuto tématu řekl
několik slov:

" V dnešní době je zvláště důležité si uvědomit celkový
skysl společného života řeholníků. Zdaleka se nejedná o pouhé
společné bydlení a stravování. Společným životem řeholníků by
se mělo vytvářet centrum modlitby a duchovna v prostředí, které
je bez víry. To je velmi významné, protože se zde vytváří
hodnota, které se v minulých letech vytvářet nemohla. Komunisté
tuto skutečnost pravděpodobně chápali a proto také v padesátých
letech zasáhli proti řeholím takovým způsobem.

Při návštěvě bratrů z Taizé mi tito řeholníci vyprávěli, že před časem se jich sedm muselo plně věnovat mládeži, takže jim nezbývalo dostatek času na společnou modlitbu. Proto je ve společné modlitbě ihned nahradilo sedm jiných bratří, aby vyplnili mezeru, vzniklou činností původních sedmi bratří.

Kláštery jsou dnes ostrůvky v moři ateismu, ostrůvky, kde je oslavován Bůh, denně se na to pamatuje a oslava Boha vytváří náplň celého života řeholníků. Život v řeholních komunitách proto zdaleka není nějakou formou příživnictví, jak se ještě dnes někteří lidé domnívají, ale je to život, vytvářející hodnoty, které v církvi musí vždy být přítomné.

To všechno je služba řeholníků v prostředí, kam přicházejí. Je to charisma, nutné dnes zejména ve městech, kde je velká kumulace lidí, přičemž právě města by se měla stát centry, odkud by se šířila víra do celé země."

Ke komunitám Sekulárního františkánského řádu J.E. biskup Fr. Lobkowicz uvedl:

"Různost forem života v církvi vytváří skutečnou mozaiku Církve. V této mozaice mají své nezastupitelné místo komunity SPŘ. Jejich význam leží mezi ryze řeholními a ryze laickými komunitami. Poslání komunit SPŘ je stejné jako u ostatních církevních komunit, ale realizují ho svým vlastním způsobem. Mají být duchovním kvasem společnosti, která tento kvas nezbytně potřebuje. Jsem přesvědčen, že konkrétně v naší zemi by měly komunity SPŘ navazovat ve své činnosti na program Desetiletí duchovní obnovy."

Naše redakce děkuje touto cestou ještě jednou J.E. biskupovi Fr. Lobkowiczovi za jeho slova. Jsme přesvědčeni, že nám všem dávají možnost se zamyslet nad sebou a svým okolím ve vztahu k vývoji života a společenské situace u nás.

- I - I - I - I -

Poznámky k řeholím SPŘ

čl. 8 - 9. Modlitba a kontemplace

HLEDAT BOHA jako střed a smysl našeho života.

POZNAT HO skrze setkání s Ježíšem Kristem v jeho slávě a ve společenství víry.

POJMENOVAT A UZNAT HO v bytí. Vyjádřit, že uznáváme jeho činy a zázraky, které koná dnes tak jako včera.

UVĚDOMIT SI naše meze, naši křehkost.

ZPÍVAT naši naději.

BUDOvat lidštější svět.

VYSTAVOVAT SE v tichu výzvě Absolutna.

Další vyjádření, které říká něco o činnosti a vztahu, jímž je modlitba.

" Musíte se modlit. "

Modlitba není ani útočiště, ani vyhnutí se překážce, ani výzva k zázraku.

Skutečná modlitba vyžaduje, sbyhem hledali, jak máme sami dělat to, o co žádáme Boha.

Jestliže žádám svůj každodenní chléb, musím tento chléb sám dát těm, kterým chybí.

Jestliže prosím o spravedlnost a svobodu, musím se sám angažovat v hnutích, usilujících o tyto hodnoty.

Modlitba nejsou slova, vyřčená do větru ; nemůžeme se modlit, jestliže nejsme plně odpovědní za to, co říkáme.

Tedy pouze okoušíme, v jakém stupni je modlitba poznáváním moci a iniciativy Boží.

To je Evangelium: modlit se s rukou na kříži Boha, který nemiluje ukřižované ruce.

K diskusi v komunitě:

- uvažovat o místě a způsobu modlitby při našich setkáních.
- ve společenství navrhnout čas modlitby při příležitosti rodinných nebo společných událostí, nebo podle liturgického roku.
- moci osobně odpovědět na tuto otázku: posvěcujete se v době modlitby ? Jak ?
- ve společenství si vzájemně pomáháme na cestě modlitby.

/ Podle časopisu franc.SFŘ L'Arbre /

„JDEME SPRÁVNÝM SMĚREM.
OTEC FRANTIŠEK JE JISTĚ
NEDALEKO.“

" FRANTIŠKÁNSKÁ SPIRITUALITA JAKO PROSTŘEDEK
KE SJEDNOCENÍ EVROPY. "

Na květnovém setkání v Brně jsme seznámili všechny přítomné s tím, že EUPRA přijala československý návrh na téma konference v roce 1991 "Františkánská spiritualita jako prostředek ke sjednocení Evropy" a požádali jsme všechny členy SFŘ v ČSFR o jejich názor k tomuto tématu, aby mohla prozatímní národní rada sestavit text, který zašleme organizátorům konference. Na základě této výsvy jsme obdrželi zatím pouze jeden příspěvek. Otiskujeme jej v plném znění a autora posíláme upřímně "Pán Bůh zaplať." Ostatní prosíme, zamyslete se nad tímto textem a námětem a pošlete nám i vy své stanoviska.

K r i s t ů v p o k o j E v r o p ě .

Hovoříme už zcela konkrétně o sjednocování evropských států, tvořících mnoho národů a národností s bohatou historií, lidovými tradicemi a odlišným stylem života. Nicméně, položme si otázku, co pod pojmem jednota a sjednocení každý z nás vlastně chápeme. Co je to jednota a jak by měla v tomto případě vypadat ?

V Bohu je , bezesporu, naprosto dokonalá jednota, třebaže se projevuje ve třech osobách, jež mají svoji specifickou úlohu. Když Hospodin dával vznik veškerému stvoření, ve své nekonečné dobrotě, moudrosti a smyslu pro krásno, vdechl mu pečeť velké rozmanitosti, pestrosti, mnohotvárnosti a nadto ho učinil na sobě úzce závislé, tvořící jakousi tajemnou jednotu bytí. Na úsvitu lidských dějin Bůh řekl: "Není dobře, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou." /Gen 2,18 / Přeje si vidět člověka žít v harmonickém společenství, společnosti jiných lidí, v souladu s ostatním stvořením. "Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu", dí svatý Pavel na různost darů v lidstvu a církvi / 1Kor 12,7/.

Jednota v řádu stvoření tedy neznamená splnutí do neidentifikovatelné směsi, či roztoku. Jednotu zde představuje souhra, harmonie, dokonalost při zachování vši početnosti, mnohotvárnosti, rozdílnosti, rozmanitosti tak, jak ji pozorujeme v Božím díle a nejideálněji, nejkrásněji v Bohu samotném. Třebaže obraz tvoří mnoho barev, jsou poskládány tak, aby působily vyváženě a vyjádřily podstatu i atmosféru. "Kdyby všechno bylo jen jedním údem, kam by se podělo tělo?" / 1Kor 12,20/ odpovídá dále apoštol Pavel na podiv svých prvokřesťanských posluchačů, jak je možné se shodnout, když

každý je jiný.

Avšak jak obrovsky zatěžko připadá člověku pro jeho porušení se sjednotit. Co úsilí, odříkání, sebezáporu ho to stojí, a přece všechno se velmi často nedokáže sžít ani s jediným poněkud odlišným člověkem, natožpak vytvořit dokonalou společnost. Čím spíše nastávají nekonečné konflikty, mají-li se dohodnout dva národy či dokonce více národů. Jen když se zadíváme na dějiny evropských národů, vidíme, že po dva tisíce let bojovaly mezi sebou, tu pro tu, tu pro onu věc, vždy však se záměrem ovládnout a podmanit si toho druhého, mít se dobře z jeho práce, sjednotit se s bližním tak, že ho budu mít pod svým poručnictvím.

" V jednotě je síla ! " volají lidé v situacích, kdy chtějí skoncovat se starými pořádky. V tom vypjatém okamžiku to vědí, poznávají, že jenom budou-li jednotní, uskuteční své přání, jen společně dokáží i velké věci. To je zase praktická stránka, na kterou se však rychle zapomíná, stejně jako na to, že otcem lži a rozptýlení je odvěký odpůrce.

Celým Písmem svatým se táhne úsilí o jednotu Božího lidu. Sám Pán Ježíš před svou smrtí prosí naléhavě Otce: " - aby byli jedno, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. " / Jan 17,22./ Život sv. Františka s Assisi je nerozlučitelně spjat s životem podle evangelia. Vybízí nejen své následovníky, ale všechny lidi dobré vůle, aby se touto radostnou zvěstí nechali prolnout, inspirovat, a tak žili ve svobodě Božích dětí, kterou s sebou nutně přináší.

Vytvářet jednotu je nemožné bez snahy o zachování všestranné svobody pro každého zvlášť i pro všechny dohromady. Ctí ji sám Hospodin natolik, že dal člověku svobodnou vůli, a když tento jí zneužil a upadl do otroctví a smrti, neváhal přijít Kristus Pán, aby vyvedl člověka z pout hříchu k novému zákonu svobody. / Jak 1,24 /. Obojí, jednota i svoboda, je pak neryslitelné bez obětavé, mezištné lásky, a právě jen ono dále přináší toužený pokoj a mír, který je zase podmínkou pro úspěšný, šťastný život.

Všimáme-li si pozorněji evropských válek a sporů, vidíme jasně, že nešlo vždy jen o války politické, ale rovněž o rozepře vyvolané rozdělením církve. Jestliže velkým pojítkem mezi

křesťanským vyznáním východní a západní Evropy jsou její spolupatronové svatí Cyril a Metoděj, pak příkladem porozumění, nejen mezi křesťanskými, ale i dalšími náboženskými vyznáními se stává chudáček z Assisi, který neváhá obětovat svůj život, a veden láskou Krista, jde přesvědčovat, usmířovat, sjednocovat, přinášet pokoj, zabráňovat svárům a rozdělení. Pro dnešní dobu je vzorem sjednocení se lidí v nesmírné lásce Boží, kterou neustále zahrnuje všechno své stvoření.

Chceme-li sjednocovat Evropu, musíme mít nutně tohoto ducha ekumenismu. A to není v současnosti vůbec ještě samozřejmost. Bez tolerance mezi věřícími různých evropských církví nebude pravé jednoty a pokoje mezi lidmi. Kristus přinese jednotu, a také jí žádá.

Dalším důležitým předpokladem je vzájemná péče o naše životní prostředí. Jako byla sv. Františkovi vlastní ohromná láska ke každému tvorů a neméně ke každé neživé věci, stejně tak bylo asi vlastní moderní společnosti odcizení se přirozenému prostředí člověka do té míry, že takřka zničil život na Zemi, jenž sám vytvořil, a který mu byl svěřen naopak proto, aby ho chránil a rozmnožoval. Nežný a neopakovatelně prostý přístup Františkův k přírodě je fascinující a hluboko působí i na současného člověka. Jeho souznění s ní jde až kamsí do prázákladů veškerého stvoření.

Lidé se sjednocují obvykle tehdy, když se cítí ohrožení na životě. Jedním takovým velkým ohrožením dneška, které chápá většina obyvatelstva, věřící i ateisté, je zaneřáděné životní prostředí. Ekologie je slovo, ženoucí lidstvo do houfu. To je bod, na němž mají v současnosti zájem se dohodnout. Avšak ani na tomto poli nedojde k jednotě, nenajde-li člověk v sobě ochotu k osobní oběti, k přemáhání svého egoismu a požívačnosti.

Svatý František se celý život snažil napodobovat Krista, který se stal pro něho jedinečným vzorem, a jehož pozemské putování bylo jednou velkou obětí. Pro sekulární františkány je duch sv. Františka příkladem a život podle evangelia nutností k následování. Příkazem se jim stává vnášet do společnosti všechny mravní hodnoty, hlavně pak tu největší a tou je láska. Znamená to často plout proti duchu světa, který vyznává jen tělesnost a jemu vlastní materialismus.

Sekulární františkáni se tak stávají zastánci duchovních hodnot proti rozbuželé konzumní společnosti, spoluúčastní se re-evangelizace současného odlidštěného, přetechnizovaného světa. Neboť o to je hlavním charakterem františkánské spirituality: chudoba, skromnost, pokora, kajícínost, nezištná láska, to právě dnešnímu světu chybí, nerad o těchto důležitých otázkách slyší, nepřijímá je a tedy je povinností františkánů do současné společnosti je přinášet, ne ovšem násilím, ale příkladem svého života, který zosobňuje jeho radostné, spokojené a šťastné prožívání, jímž se stanou přitežlivými pro široké okolí.

Dále je nezbytně nutné, aby sekulární františkáni vnášeli Kristův pokoj, tišili rozpory a nepochopení, krotili zpupnost a uklidňovali rozjitřenou atmosféru všude tam, kde je to zapotřebí, neboť i z malého plaménku hněvu či samolibosti může vzejít velký požár války a to není zájem Boží.

Rovněž je potřebné, aby se neochročeně zastávali pravdy proti novodobým bludům, ať už jde o pochybené ideologie politického rázu, či všechny ostatní mylné názory společnosti na život, jako je, mimo jiné, i postoj k sexu a mravnosti vůbec, neboť zanedbáním této oblasti výchovy v duchu evangelia přivedlo si lidstvo bolestný mor dneška pod názvem AIDS. Nejinak je tomu pokud jde o postoj k potratům, eutanázii, narkománii, terorismu a mnohým dalším smutným úkazům současné společnosti. Pravda sice musí být hájena nekompromisně, ale bez lásky se stává chladnou, nelidskou. Sám apoštol Pavel nás upozorňuje: "Vždyť naše poznání je jen částečné." (1 Kor 13, 9). Pod maskou dobra se může docela snadno skrývat tvář zla, proto je důležité se neukvapovat a neustále prosit Ducha svatého o světlo. Pravda sama není ani tak cílem, tím se spíše stává láska, která vede k pravdě a poznání.

Hovoříme o sjednocení států Evropy. To byla odvěká touha mnoha vládců, těch dobrých i těch nejhorších, v historii tohoto kontinentu. Jednota vyplývající z dobovacích válek však není ta pravá. Nesnese sebou Boží požehnání a její konec je neodvratný, neboť je očekáván a touhou ujařmeným lidem. Uvažme, že každá opravdu dobrá věc vyrůstá jen z velké oběti práce a života a důvěryplné modlitby, prosby k tomu, který stvořil a řídí cesty lidí i národů. Vždyť uskutečnil-li se jedinou společný evropský dům k dobru všech nás i našich potomků, bude to zázrak, velký Boží dar.

Jistě toto sjednocení, hlavně jeho technická stránka, leží především v rukou politiků, nicméně je současně nemyslitelné bez přispění všech jeho obyvatel, zvláště v tom, že opravdu chtějí společně žít, vzájemně si pomáhat, odpustit si a nevzpomínat minulých nenávistí, přemoci v sobě nynější nesympatie a nedůvěru, včetně toho, že nebudou toužit po ovládnutí toho druhého, ale budou mu přát a chránit jeho svobodu, a ze všech sil v budoucnu usilovat o zachování vzájemného pokoje.

Základní návod k takovému harmonickému soužití dává Kristovo evangelium. Je-li evangelium hlavní součástí života křesťanů, tím spíše sekulárních františkánů. Vždyť celý duch jejich řehole vede k sjednocení nejen se všemi lidmi, ale i s celým Božím stvořením. Přínos sekulárních františkánů k sjednocení Evropy je tedy vlastně jejich každodenní povinností a to jak v modlitbě, v práci, osobní oběti, tak vůbec v celém příkladu, svědectví jejich života prozářeného neutuchající láskou ke všemu tvorstvu, nejvíce samozřejmě k Bohu a lidem, v první řadě svým nejbližším.

Při sestavování obnovené řehole napsali generální ministři františkánské rodiny, že jedním ze základů obnovy je návrat k počátku duchovní zkušenosti sv. Františka a jeho bratří, druhým základem pak je pokorné naslouchání Duchu ve znameních času. Naslouchejme tedy pokorně a pozorně znamením doby, nepřestávejme se modlit za společné potřeby světa, nasazovat své síly a schopnosti pro každou dobrou věc a žít s naším svatým Otcem Františkem život čestný, skromný, plný lásky, porozumění, víry, vděčnosti Bohu a pokoje pramenícího z radostné naděje.

Pavla Raková

v Želechovicích 22. srpna 1990.

Výroky sv. Terezie z Lisieux

Moje ctností!

Přirovnávám se často k misce, kterou Pán Bůh naplňuje různými lahůdkami. Příběhnou kořata a každé chce svůj díl. Někdy se poškorpí a mohou převrhnout misku, ale Ježíšek dává pozor. Říká: "Jsem rád, když z mé misky pijete, jen jí nepřevrhněte a nerozbijte."

Nebezpečí není veliké, neboť stojím na zemi. S představami je to jinak. Stojí na stole, a proto jim hrozí větší úraz. Čest je vždy nebezpečná! Kolik jedu chvály se denně podává těm, kdo jsou na předních místech.

- X -

"Jak jste šťastna, že si Vás Bůh vyvolil, abyste ukazovala duším cestu duchovního dědictví."

Odp.: "Proč by mě to mělo blažit? Proč bych si měla přát, aby Pán Bůh použil spíše mne než někoho jiného? Co záleží na nástroji, jen když se rozmáhá jeho království v duších?"

Ostatně On nepotřebuje nikoho"

- X -

Nejmenší sebezapření má větší cenu, než psát zbožné knihy a skládat vznešené básně.

- X -

Poslední místo je jediná věc, kterou nám nikdo nezávidí. Proto jen to poslední místo není marnost a trápení ducha. Ale cesta člověka není vždy v jeho moci a někdy mimoděk zatoužíme po tom, co se třpytí. Když to učiníme, vřačme se psk pokorně mezi nedokonalé, uznáme, že jsme malé duše, které musí Pán Bůh stále podpírat. Jakmile spatří, že jsme přesvědčení o své ubohosti, jakmile mu řekneme: "Má noha klopýtla, tvé miloardenství, o Pane mi však přispělo ku pomoci", hned nám podá ruku. Jestliže se třeba i pod záminkou horlivosti pokoušíme o něco velkého, nechá nás bez pomoci. Stačí tedy se pokořovat a trpělivě snášet své nedokonalosti. To je pravá svatost pro nás.

- X -

Když umírá největší hříšník na zemi, který však lituje svých hříchů a vypustí duši v aktu lásky, Pán hledí jen na jeho modlitbu.

Nevzpomíná ani zneužitých milostí, ani jeho zločinů, nýbrž rozpíná po něm náruč miloardenství. Jen musí člověk umět získat

jeho srdce, aby zůstal slepý a neschopný účtování. To je jeho slabůstka.

- x -

Kedělejte si zásob. Jak něco získáte, hned to rozdejte. Co se zme týče, zůstala bych tak chudá jako jsem nyní i kdybych byla živa do osmdesátí let. Neumím šetřit. Vše čeho nabudu, hned vydám, aby získala duše. Kdybych si chtěla dět v okamžiku smrti své penízky odhadnout, jistě by v nich Pán našel přimíšeninu a dal by je roztavit v očištníci. Vždyť se vypravuje o velkých světcích, kteří se objevili před soudnou stolicí Boží plni zásluh, že byli někdy odsouzeni do očištnice, neboť všechna naše spravedlnost je před očima Páně nedokonalá.

- x -

Slova nestačí, aby se člověk stal pravou obětí lásky, musí se úplně obětovat. Láska nás stráví jen pokud, pokud se jí přenecháme.

- x -

Kázání od hříšníka je méně trpké, než od spravedlivého.

- x -

Máte být nezávislí na své práci. Používejte při ní svědomitě času, ale zachovejte si svobodu ducha.

Muž trpělivý je lepší než silný a kdo panuje nad svou myslí je lepší, než kdo dobývá měst.

I já bývám roztržitá při modlitbě. Jakmile si to uvědomím, pomodlím se za osoby s nimiž se noje obraznost zaměstnávala. Tak mají z mých roztržitostí prospěch.

Chtěla bych, abyste byla vždy jako statečný voják, jenž nenařiká na práci, jenž považuje rány svých bratří za velmi těžké, svoje však jen za lehké škrábnutí. Víte proč je vám vaše únava tak těžká ? Protože o ní nikdo neví.

Blahoslavená Markéta Marie Alacoque měla podebrané dva prsty. Pravila však, že jí bolel jen jeden, protože spolusestrám oba skryt nemohla, a tak jí litovaly pro ten jeden. Tento pocit je přirozený. Když si však přejeme, aby druhí o našich bolestech věděli, jednáme jako lidé tuctoví. Nestavte svá malá utrpení na odív, nic nečiní společný život tak obtížným jako náladovost.

Buďte jako dítě, které se učí chodit po schodech. Zvedejte stále nožku cvičením se ve ctinostech, abyste vystupovali po schodech

svatosti. Nedomnívejte se, že se vlastní silou někam dostanete. To ne ! Bůh na nás žádá často jen dobrou vůli. Shlíží a láskou na naši námahu a dojat naším usilováním sestoupí brzy sám, vezme nás do náručí a donese do své říše. Přestarete-li nožku zdvíhat, nechá vás dlouho dole.

- x -

Jediným prostředkem aby člověk rostl v lásce, je zůstat opravdu malým. Kými ochránci v nebi jsou nevinátka a lotr po pravici, kteří ji ukradli. Velcí světci si ji zasloužili. Já však nepodobím ty zloděje, chci se do nebe dostat láfí lásky. Duch svatý mě povzbuzuje slovy : " Pojď ty maličký a nauč se ode mne chytrosti. " / Přísloví / Jsem příliš malá, abych si způsobilá zavržení. Malé děti se neztracují. Zůstat malým znamená uznávat svou ubohost, doufat, že všechno dostanu od Pána Boha jako dítě, znamená to nestarat se o nic, nezískávat majetek. Být malým ještě znamená nepřivlastňovat si ctnosti, které máme, anebo: nepřivlastňovat si dobré skutky, které konáme, jako bychom byli sami něčeho schopni, nýbrž uznávat, že Pán Bůh kladé tento poklad svému děťátku do rukou, aby ho uživilo podle potřeby. Je to však poklad Boží.

Být malým konečně znamená nemalomyslnět pro své chyby. Vždyť malé děti sice často padají, ale jsou příliš malé, aby si vážně ublížily.

- x -

Nebojte se říkat Ježíši, že ho milujete, i když to necítíte. Tím ho donutíte, aby vám přispěl ku pomoci. Čiňte, co můžete, abyste své srdce odloučili od pozemských starostí, zvláště od tvorů a buďte jisti, že Ježíš ostatní vykoná sám.

- x -

Buďme tak malí, aby nás kdekdo mohl pošlapat a ani netušil, že jsme to cítili a tím trpěli.

- x -

Jak je ošklivé mařit čas zármuťkem, místo abychom si zdívali na srdci Ježíšově.

- x - x - x - x -

Novinky z franšiskánského světa.

Itálie : Assisi.

Kužský Sekulární institut misionářů Kristova království založený

br. Agostino Gemellin OFM / uspořádal ve dnech 30.3. - 1.4.1990 v " L'Oasi del Sacro Cuore " v Assisi studijní víkend pro své nové profesanty. Ačkoliv členové patřili z kanonických důvodů původně do Třetího řádu sv. Františka, je tento Sekulární institut oddělen od SFR. Přesto však udržuje úzké kontakty s františkánskou rodinou. Institut má celkem 90 členů, z toho 60 žije v Itálii.

Předsednictvo mezinárodní rady SFR

V době od června 1988 do dubna 1989 se uskutečnilo celkem 5 zasedání mezinárodního předsednictva SFR.

4. - 5.6.1988 - Toto zasedání se konalo bezprostředně před Generální kapitulou, která připravila text Generálních konstitucí, aby mohl být předložen ke schválení Svatému stolci. Bratr Jaime Zudaire OFMCap přednesl syntézu práce na Generálních konstitucích, na nichž spolupracovalo 28 národních společenství. Mezi mnoha diskutovanými a vyjasněnými body byl požadavek řady zemí, aby měly svého zástupce v mezinárodní radě. Tyto země mohou předložit svůj požadavek písemně se zdůvodněním předsednictvu.

14.7.1988 - Zasedání se konalo těsně po skončení Generální kapituly v téže budově " Domus Mater Amabilis " v Římě. Byla ustavena komise, aby napsala schválený text v italštině a rozeslala jej Generálním ministrům a členům předsednictva do 15. 8. 1988, aby mohli do 1.10. poslat své připomínky. Bylo rozhodnuto, že pak bude na zasedání omezeného Předsednictva text definitivně upraven a předložen Svatému stolci ke schválení. Venezuela a Kanada navrhly, aby příští Generální volební kapitula v roce 1990 se konala v jejich zemi. Všechny národní rady budou pozvány, aby se kapituly zúčastnily.

9. - 10. 10. 1988 - Zasedání omezeného Předsednictva za účasti pěti laiků se uskutečnilo v Římě, Via Veneto 27. Byly prostudovány připomínky členů Předsednictva ke Generálním konstitucím. Zasedání se rozhodlo požádat Generálního definitora OFMCap., aby br. Jaime Zudaire OFMCap. zůstal ve funkci Generálního asistenta ještě alespoň dva roky. Byla zaslána písemná odpověď na žádost Zambie ohledně nošení hábitu. Bylo prodiskutováno ustavení společenství v Kongo - Brazeville, protože se v této záležitosti obrátil temější biskup na Generálního ministra OFM.

30.9. - 2.10.1989 - Předsednictvo se sešlo v Casa Leonori v Římě. Byla prodiskutována volba členů Mezinárodní rady. Bylo

rozhodnuto, že budou požádány národní rady o zaslání zápisů z voleb a životopisů členů Mezinárodní rady. Byl uvítán nový člen Mezinárodní rady, zastupující TOGO, Pobřeží slonoviny a BurkinaFasso. Podrobně byly prodiskutovány finanční správy Předsednictva, účet a úloha pokladníka, zejména s ohledem na nadcházející Generální kapitulu. Ke schválení byly předloženy národní statuty SPŘ z Chile, Mexika a Rakousko-Německa, schváleny však nebyly. Byly potvrzeny Národní rady Zimbabwe a Rovinné Afriky. Laickým členům Předsednictva byly zaslány ke konzultacím připomínky Generálních ministrů ke Generálním konstitucím. Prezidentka oznámila, že text Generálních konstitucí byl zaslán ke schválení Svatému stolci. V zastoupení Unie generálních ministrů navštívil Předsednictvo dne 3.10.1989 br. Flavio Carraro OFMCap. Byly posouzeny různé návrhy a nakonec bylo rozhodnuto, že Generální kapitula bude ve dnech 13. - 20. 10. 1990 ve Fatimě v Portugalsku. Byly jmenovány čtyři komise a jejich členové k přípravě Generální kapituly v oblastech : logistika, organizace, řízení a liturgie.

4. - 9. 4. 1990 - Předsednictvo se sešlo znovu v Casa Leonori v Římě. Čtyři komise předložily výsledky své práce. Byl vypracován dotazník, který má pomoci národním radám připravit své zprávy na kapitulu. Byl vypracován Jednací řád a Program Generální kapituly. Podrobně byly prodiskutovány finanční otázky. Byly prostudovány zápisy z voleb členů Mezinárodní rady. Kanonický právník Mons. Carbone uvedl své zkušenosti z několika případů odvolání se k Předsednictvu. Určení laičtí členové předložili výsledky prostudování národních statutů Chile a františkánské mládeže Mexika.

Členové Prozatímní národní rady, schválené na schůzě zřízené
v Brně dne 19. 5. 1990.

DŘÍMAL Ludvík, Zašovské 174, 757 01 Vlašské Meziříčí
KORBELA Josef, Provoznické 1001, 705 00 Ostrava - Hrabávka
KOSEK Vladimír, Jílkova 92, 615 00 Brno
KRYŠLOVÁ Marie, Blatenská 3, 307 02 Pízeň
FELIKÁŇ Vít, Na vozovce 21, 772 00 Olomouc
POLANSKÁ Ida, P.O.Hviezdoslava 9/61, 018 51 Nová Dubnica
PŘEVŘÁTIL Miloš, Zelenky Hajskeho 12, 130 00 Praha 3
PŘIBYL Jan Ing., Na Chodovci 2488/12, 141 00 Praha 4 - Spořilov
PTÁK Václav, Záluží 32, 330 11 Třemošná
PUROVÁ Terezie, Na pískovně 649, 460 14 Liberec 14
TŮMA Jiří Ing., Tuniská 634, 160 00 Praha 6
VORLOVÁ Lucie, Revoluční 1175, 252 63 Roztoky u Prahy

- x - x -

Cena úsměvu

Úsměv nestojí nic a přináší mnoho.

Otohučuje toho, kdo ho dává.

Trvá jen chvíli, ale vzpomínka na něj je někdy věčná.

Nikdo není tak chudý, aby ho nemohl darovat.

Úsměv vytváří v domě štěstí, v starostech je oporou a je citlivým
znakem přátelství.

V únavě přináší odpočinek,

v znechucení vrací odvahu,

ve smutku je útěchou

a pro každou příležitost je přirozeným lékem.

Je dobré, že ho není možno koupit ani ukradnout, protože má svou
cenu od chvíle, kdy se dává.

Když někoho potkáš a on nebude mít pro tebe úsměv,

ač ho od něj čekáš,

pak buď velkodušný a oblaž ho svým úsměvem ty, protože:

NIKDO NEPOTŘEBUJE ÚSMĚV TOLIK

JAKO TEN, KDO HO NEMÁ PRO DRUHÉ .

Poznámka vydavatele

Milé sestry a milí bratři !

Někteří z vás nám zasílají mimo předplatného ještě finanční příspěvky na úhradu mimořádných výdajů. Ze srdce vám za ně děkujeme, protože nám umožňují zaprvé, abychom zasílali náš časopis zdarma těm, kteří nemají prostředky, aby si ho mohli předplatit a zadruhé krýt finanční ztrátu, která zatím stále ještě trvá vzhledem k malému nákladu našeho časopisu. Věříme však, je-li to vůle Boží, že se postupně náklad našeho časopisu zvýší a budeme ho moci i obohatit jak technicky, tak obsahově, aniž bychom museli zvyšovat cenu. Zatím však věříme, že se nám podaří udržet cenu na dosavadní výši i v příštím roce přes zvyšování různých nákladů, jako je cena papíru a pod.

Proto vám všem "Zaplať Pán Bůh"!

Vydává: ALVEREA pro Sekulární františkánský řád

Adresa vydavatele i redakce : Tuniská 634, 160 00 Praha 6,
tel.363683

Členové redakce: P.Fr.In.Kubiček, OFM, Fr.Št.Kolář, OFM Conv.,
Ivan Šimáček, Věra Eliášková

Registrováno MK ČR pod č. MK ČR 5 303, MČ 47 412

Vychází s církevním schválením ministrů-provinciálů OFM,
OFM Cap a OFM Conv.

Cena 1 výtisku: 5,- Kčs. Distribuce vlastní.

Objednávky a veškerou korespondenci zasílejte na adresu redakce.